Ч. 203 Неділя 10 Вересня (22) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Администрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Рух виборчий.

Головний руский комітет виборчий на своїм засіданю дня 20 вересня затвердив дальші кандидатури на послів:

На округ виборчий Броди — п. Олександра Барвіньского, радника краевої Ради шкільної;

на округ виборчий Долина — о. Василя Небиловця, пароха з Перегиньска;

на округ виборчий Підгайці — дра Дамяна Савчака, члена Виділу краевого у Львові;

на округ виборчий Сокаль — п. Ната元 Вахнянина професора академічної (рускої) ґімназиі у Львові;

на округ виборчий Тернопіль: п. Павла Думку, господаря з Купчинець.

Центральний комітет виборчий польский для всхідної Галичини затвердив слідуючих кандидатів: на округ бережаньский — п. Генриха Шелиского; на округ золочівский — п. Аполинария Яворского; на округ заліщицкий — п. Антона Хамца; на округ підгаецкий — п. Едмунда Літиньского; на округ чортківский — п. Станіслава Рудрофа, а на округ Камінка струмилова — ґр. Станіслава Баденього.

Дня 19 с. м. складав пос. Барвіньский перед виборцями в Бродах справоздане з своеі посольскої діяльности. Зборам проводив о. Мандичевский. Присутних було около 150 виборців, майже самих селян, 8 сьвященників, кількох учителів і т. п. П. Барвіньский в $2^1/_2$ годинній бесіді розказав про справи в раді державній і в Соймі, обговорив, що требаби робити для подвигненя хліборобства а відтак відповідав на численні запитаня і домаганя. Збір ухвалив відтак однодушно вотум довіря для п. Барвіньского, а виборці заявили, що і дальше бажають п. Барвіньского бачити своїм заступником і будуть однодушно підпирати его кандидатуру. Збір відбув ся вельми поважно. Ширше справоздане подамо пізнійше.

З Белза пишуть нам:

Нині, 17 вересня, станув пос. Вахнянин перед виборцями повіту судового белского, щоб здати їм справу з діяльности клюбу руского Ради державної. Виборців зібралось до 60. Крім них явилось на зборах і богато міщан і інтелїґенциі белскої і дехто з сусідства. Зборів тих ужито і до того, щоб на них представились три кандидати посольскі до сойму: проф. Вахнянин, Лука Микальчук і властитель Переспи, совітник вислужений Краіньский. Зборам проводив посадник Белза, Мілевский. Пос. Вахнянин здав передовсім справу з того, що посли рускі Ради державної зробили для народу руского, именно для поправи лихого економічного положеня селяньства. Він розказав популярним способом, що при помочи вправді ще недокінченого закона податкового, хлїборооби одержать полекшу в податку ґрунтовім (10—15 проц. від реньского) і домовоклясовім (до 20 проц.); що через ухвалену ревізию катастру ґрунтового селяне мають право упімнутись о справедливійше заклясоване ґрунтів своїх та що посли галицкі взагалі упоминались у правительства о знижене контінґенту податку ґрунтового взагалі а іменно для Галичини, де той контінґент від 1882 р., від т. зв. реґуляциі податку, зріс з 4,600.000 зр. на 5,558.000 зр. На дальше посли будуть упоминатись у правительства і о обнижене належитостиий, именно при спадщинах і закупні парцель ґрунтових. Побіч облегченя тягарів державних треба ще селяньству прийти в поміч способом позитивним, а то через спілки господарскі селяньскі, котрі хліборобам нашим доставляли би доброго насіння, всякі погної, знаряди господарскі, кредит дрібний дешевий і котрі посередничили би в продажі збіжа як і старались би закуплювати для громад парцельовані случайно частини обшарів двірских. Пос. Вахнянин указав і на потребу упрощеня і удешевленя адміністрациі автономічної, на інтензивнійше мельороване землї, лучшу (як доси) реґуляцию Буга, піднесене годівлї товару і другі реформи, посредством котрих можна би поправити долю хліборобів, стогнаючих під тягаром податків. Дальше указав бесідник на потребу реформи закона дорогового і конкуренциі філіяльних громад на будову матерних церков. По представленю того, які рускі школи роздобуто для духового двигненя народу руского, перейшов до заходів своїх для повіту сокальского. Він вистарав ся іменно о заснованє семинарії учительскої в Сокали, де 46 дітий селяньских і маломіщаньских образуєсь вже на учителїв народних; він і вихлопотав для навіщених повеню Буга субвенцию з фондів державних в сумі 5.000 зр. і помочи грошевої для деяких погорівших сел, іменно в послідним часі Лещатова. Яко кандидат посольский до сойму краевого прирік пос. Вахнянин постаратись о

Циганьске весілє.

(Подія з „Долїшного кута“. — З мадярского Дра Аґаі'ого).

Відколи люди запамятають, то ще не було в Ер-Сент-Яношгальма такого случаю, як отсей, що вам тепер розкажу.

Та що я кажу, відколи люди запамятають?

— Від коли сьвіт сьвітом! — крикнула вдовиця Шаваді зпоза плота до жінки Михайла Кіш Надь'ого, та вдарила з такою злостию горсткою конопель об терлицю, що терміте стало аж високо понад нею літати у воздусі. — Бо таки так, від коли сьвіт сьвітом, то в Альсеґ [1]) не було ще такої ганьби. Але бо й у Фельсеґ [2]) мають з чого радувати ся і о чім говорити! Чи хто видав таке, щоби залюбити ся в циганьскій дівці! Аби его... ну, та нехай не гріту! Як би я так була ему мама, то воліла би вимикати Юри все волосє з голови, закимби циганка стала моєю невісткою!

Та й знову вдарила горсткою з такою злостию об терлицю, мов би то було волосє того паробка.

А то таки правда, що в цілій околици ще не було такого случаю, як отсей, про котрий згадала вдовиця Шаваді. А вже в Ер-Сент-Яношгальма, то певно, що не було. Нераз вже сходило сонце зпоза сьв. Івана, що з полупаною головою стоїть край вигону, та зпоза домів там вкритих ґонтами або трощею, але ще ніколи не сьвітило на таку дивну подію, як та, що мадярский паробок дурів за циганьскою дівкою.

А Ер-Сент-Яношгальма то таке село, що й найбіднійші дівчата могли би хоч де показати ся, а богатскі то таки як панни. Там майже всі господарі мають ся добре; потік, що ве ся понизше села межи вербами і недалека Цадьва не допускають там ніколи посухи. Иноді роблять там сіно й три рази, хоч деинде й разу его нема. А гуси там, як лебеді; кукуруза удає ся така висока, що сховав би ся в ній козак зі списою. Білий хлїб звідтам мав великий покуп в столици, солонину посилали аж до Відня, а яблока навіть аж до Прус. Благословенна там земля, а хто не мав ґрунту, той займав ся там фірманкою по цілій Яциґиї [3]) аж до Матра [4]) і по сам Будапешт. Коні з Ер-Сент-Яношгальма можна було вже здалека пізнати, бо хоч они на повітовім гостинци бродили в болоті по самі черева або хоч вози з вовною та шкірами аж по оси западали в піску, то они ніколи не ставали; коли-ж була добра дорога, то гнали весело хоч би й з яким набором.

А який же то хороший мусів бути паробок, найперший паробок в такім селї, Асальо Юра, молодший син старого Асальо Дьордія. Він служив не з потреби, а так собі з охоти, в дворі за паньского візника, бо мав під своїми руками чотирох буланих як соколів та міг возити навіть самого старого пана, котрий так на него спускав ся, що навіть серед темної ночи був би з ним їхав хоч би й до Ботонд; а то навіть в білий день небезпечно туди їхати, бо нема таки ніякої дороги, а однїсенький міст там на то, щоби попід него їхати.

Иноді, коли вертав порожним возом, то їхав попід хату свого батька: лусне бувало новомодним, анґлійским батогом, а его чотири булані стануть в одній хвили перед воротами і стоять як задубілі. Старий Асальо не мало тїшив ся тим, що з его сина такий зручний візник, та що такий удатний, бо Юра був собою не лиш хороший і рослий, але й шанував батька та й споминав матїр. А то у паробка з Альсеґ треба особливо зазначити, бо в добрі вирастають нераз гірші „зіленька“, як в біді та недостатку. Юра бив ся в своїм житю з хлопцями не більше як шість разів, та й то лиш длятого, що его зачепили. Але при таких

[1]) Альсеґ (Alszög) — Долїшний кут.

[2]) Фельсеґ (Felszög) — Горішний кут.

[3]) Яциґія, комітат (округ) на Угорщині, по обох боках середної Тиси, з головним містом Сольноком.

[4]) Гори на північ від міста Дендеш.

субвенциї на будову доріг повітових з Белза до Варяжа і з Сокаля до Радехова; о заснованє школи гончарскої в Сокали і школи вправ з руским язиком викладовим. Заходи послів руских були щирі — сказав бесїдник — а при тім на кождім поли успішні. Що до відносин клюбу руского Ради державної до „Кола польского“, то ті відносини були приязні. Бесїдник сконстатував, що „Коло“ не спиняло в нічім змаганя клюбу руского в розширеню національних прав народу руского. Такі приязні відносини треба навязати послам руским і в соймі краєвім. Тепер не пора на свари, а треба спільними силами братись за економічне двигненє краю, іменно дрібних хліборобів.

По послї Вахнянинї виступив з річию п. Л. Михальчук. Він не доторкнув ся нїяких справ реальних в річи своїй, а сказав лиш, що яко хлоп буде боронити справ хлопских, а кандидує він длятого до Сойму краєвого, бо єго поставлено.

Третий кандидат, п. Краіньский заявив, що він кандидував в щирім наміреню нести поміч селянам, що однакож в виду кандидатури пос. Вахнянина він уступає.

Зібрані приймили річ пос. Вахнянина з дїйствним одушевленєм. Лиш селянин з Торок Баранович обставав за тим, щоби вибрати послом „хлопа“. Рівнож і деякі невиборці з Вижлова, приведені нарочно на збори для попираня кандидатури п. Михальчука, заявились за тою кандидатурою несьмілими покликами (ізза плечий других): ми за Михальчуком.

В четвер стане пос. Вахнянин перед виборцями в Сокали. Вибір пос. Вахнянина єсть майже запевнений. Правибори переводились без всякої пресиї.

Gaz. Narod. розбираючи можливі результати теперішних виборів до Сойму каже між иншим: Що-до скількости руских послів, то она як здаєсь, лишить ся така сама, як була в минувшім Соймі. Крім трох епіскопів маючих голоси вірильні було 16 руских послів. (Gaz. Narod. вичисляє їх тут поіменно, а відтак каже:) Під взглядом осіб настане зміна, бо упадуть імовірно: Кулачковский, Антоневич, Телїшевский, Рожанковский, а увійдуть можливо: о. Рожаньский з Калуша, о. Небиловець з Долини, Вахнянин з Сокаля, о. Пюрко з Бережан, рад. Заячківский з Товмача.

Та-ж сама ґазета нотує таку вість: Зі Збаража доносять, що п. Тадей Федорович, котрий в недїлю зовсім рішучо заявив, що не убігає ся о мандат посольский з тамошної курії меньших посїлостий, відкликав то заявленє і кандидує на ново.

В „Дїлї“ стрічаємо таку оповістку: Ширший міщаньский (руско-польский) комітет міста Стрия поставив на засїданю д. 16 с. м. одноголосно кандидатуру о. Олекси Бобикевича на посла до Сойму з міста Стрия і просить всїх честних П. Т. виборців, щоби голоси свої віддали 30-го с. м. на сего кандидата. — Від міщаньского комітету міста Стрия — дня 17 вересня 1895. (Слїдує 76 підписів).

З Бережанщини доносять до „Дїла“, що дня 18 с. м. відбули ся в Бережанах передвиборчі збори під проводом голови независимого комітету виборчого о. Лепкого. На зборах єголосив о. Богачевский кандидатуру крил. о. Пюрка, а др. Чайковский кандидатуру селянина Семка Савчука, господаря з Мечищева. По замкненю дискусиї поставив независимий комітет кандидатуру Семка Савчука, а голова збору о. Лепкий закриваючи засїданє, зложив свій уряд голови независимого комітету, а зібрані вибрали на єго місце дра Андрія Чайковского.

Читаємо в „Галичанинї“: „Русскій виборовий комитет на городецкий повіт приглашает вибирателей на собраніе, которое отбудет ся 10 (22) с. м. в Великополї в 4 часа по полудни. Правибори вишли в упомянутом повітї весьма плохо, хотя — правду сказавши — злоупотребленій не било. Виновато нерадїніе городецкой Руси, що шанси русского кандидата г. Дениса Герасимовича стоять плохо“.

Перегляд полїтичний.

З Відня доносять, що справа ческа — як то виходить з проґрами роботи маючого утворити ся нового кабінету — не буде тикана аж до переведеня реформи виборчої. По переведеню реформи можна буде взяти сю справу під розвагу. Що же до самої реформи виборчої, то нове правительство застереже ся виразно, що з відкиненя єго проєкту не буде робити квестиї кабінетової.

Підчас вчерашного торжества відкритя памятника Ґарібальдї'ого в Римі виголосив Кріспі бесїду, в котрій піднїс, що торжество се не має на цїли оскорбляти Папи, як то доказують вороги італїяньскої єдности. В нїякій державі не має католицка церков такої свободи і такого пошановку законного як в Італії. Та законами запоручена свобода має ся стати кріпостию для Папи, з котрої він ненарушимо може управляти душами і так, що всї сьвітскі власти можуть єму завидувати того. Власть Папи єсть тепер більша як була давнїйше бо він не як давнїйше стояв на рівни з монархами, але стоїть понад ними. Перед єго судом клонять ся монархи протестантскі і такі, що в Христа не вірують.

З Софії доносять, що там у всїх кругах полїтичних і в цїлім краю настав великий заколот. Всї боять ся Радославова і єго партиї. Ситуация єсть так непевна, що навіть публично говорять, що по Стамболові прийде тепер черга на князя та на міністрів Начовича і Петрова. Лиш один Радославов, за котрим стоїть три чверти краю міг би ще піддержати князя.

Новинки.

Львів дня 21 вересня 1895.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував ц. і к. підофіцира 24 полку піхоти Адольфа Ґрубера і ц. і к. підофіцира 10 полку драґонів Ант. Новотного ц. к. канцелїстами Намістництва і придїлив Ґрубера до служби при старостві в Ниську, а Новотного при старостві в Рудках. — Ц. к. Намістництво іменувало Стан. Холоневского, будівничого у Львові, заступником члена комісиї іспитової для убігаючих ся о концесию на будівни-

---

нагодах, що правда, не дарував свого, а бив куди попало.

Одного разу, коли він знову вертав порожним возом до двора, здогонив на Ґечерскім гостинци циганьску дївчину, що ішла пішки і несла якусь довгу бляшанну коробку. Она несла в нїй з Ґечера громадску мапу, котру вималював був старший інжинїр яношгальмский красними червоними та зеленими квадратиками. А тогди була ще циганьска почта, одинокий податок, який мусїли платити громадї цигани, що мешкали на кінци села, за то, що їм вільно було замість шатер ставити собі глиняні лїпянки і в них мешкати. Але они мусїли лиш в громадских справах розносити письма і все, що до того належало; от так н. пр. урядово значену чвертку, а на ній бунду пана старости, пять єго люльок з морскої пінки і єго рушницю — самі урядові річи.

Коли так Юра з високого кізла на кариті побачив циганку, що ішла просто дорогою попри сам рів, придивив ся, що она хороша, ба не лиш хороша але й здорова, бо мимо великої спеки ішла так борзо, як би не несла нїякого тягару на своїм плечи. А очи у неї такі красні, чорні, як хиба лиш у циганки. Розпустила трохи під бородою червону хустку, що лиш до половини заслонювала єї зігріте лице і переложила розпалену від сонця бляшанну коробку на праве плече; нехай оно тепер гріє ся!

— Куди, дївче? — спитав Юра.

— Туди, куди й ви.

— Може би-сь собі сїла коло мене.

— Та вже й так недалеко до села.

— Тота коробка за тяжка.

— Для мене не тяжка.

— А коли так лїпше буде, як я кажу? — сказав на то паробок.

— Буде й так добре, як я кажу — відповіла дївчина.

— Та же я тебе охотно возьму.

— А я охотно.... аж до керниці конець села.

— Ще й дальше, чуєш?

— Ну, аж як далеко? — спитала циганка і споглянула на молодого візника, котрий вже не тягнув за поводи, лиш конї їх тягнули.

— То куди-ж маю тебе підвезти? — спитав він.

— А хиба-ж би ви відважили ся станути зі мною аж на місци?

— Про мене, хоч бя й на подвірю в самім дворі.

— Нї, лиш там, де сидить моя мама.

— Сїдай же!

Циганка поклала коробку в кариту, а сама, як пташка, вихопила ся на козел.

— Хто-ж твоя мама?

— А Тютю Ката. Єї звуть також Герцеґ; она так і називає ся.

— Отже Тютю то твоя мати?

— Моя.

— То она сидуха, що зарабляє богато гроший. Кажуть, що она має в Пачальсеґ свою хату дахівками криту.

— Таки так.

— А чому-ж она тебе не викупить, щоби ти не ходила за післанця до Ґечер?

— Та же я преці не слаба.

— А хто-ж тобі каже, що ти слаба? Але коли твоя мати може то зробити, то чому-ж она не постарає ся, щоби хтось инший вішав собі на шию тоту дурну коробку? Чому она каже тобі ходити?

— Бо свояки були би за то на ню гнївали ся. Мама каже: „Хто циган, то повинен робити, що до него належить“.

Замість відповіди потягнув Юра за поводи, луснув з батога і пігнав вихром до села.

— Може би менї злїзти? — спитала дївчина, коли доїхали до керниці.

— Нї — відповів Юра уперто.

— А вам же не жаль, що ви мене взяли?

— Менї було би жаль, як би я того був не зробив — сказав на то Юра і глянув на дївчину. — Як же тобі на імя?

— Ева.

— Добре маєш, Євцю, що так називаєш ся — сказав паробок до дївчини, як коли-б хотїв тим відповісти тим, що сердять ся ізза того, що циганьскі дївчата називають ся по християньски.

І так, як обіцяв, станув аж на тім місци, де сидїла Тютю Ката, коло купи запорошених сливок.

Ще коли карита переїзджала помежи керницею а камінним сьв. Іваном, повибігали були всї жінки і дївчата з хат на кінци села, поставали на порозї та прислонивши собі очи рукою дивили ся та мало не кричали з дива. Асальо Юра, паньский візник везе коло себе циганку до села! А на вибиванім сидїню вельможного пана ґрафа лежить довга, бляшанна коробка! Чи видїв хто таке!

Чим дальше в село, тим більше людий вибігало до плота — а Юра як би на умисне лускав з батога. Жінки, особливо тоті, що прали, мало не поупускали праники у воду, коли оглянули ся позад себе. Ті що ішли зпереду, ставали і довго оглядали ся за каритою. В цїлім Горішнім кутї заворушило ся, бо в Яношгальмі обі половини села жили з собою в незгоді, як колись давно Коринт і Атини, або як в новійших часах Кечкемет і Кереш мають тілько партий, кілько частий міста, так розпала ся і найменша громада на партиї.

В Ер-Сент-Яношгальмі стояли Долїшний і Горішний кут ворожо против себе. Аж соромно сказати, як обі партиї себе прозивали. Відколи Дудаш Бачі запамятає — а він найстарший в селї, вислуженний нїчний сторож і ґвардиста вже при чотирох громадских бугаях (він мешкав таки у громадскій стайни серед села, котра разом з побіч стоячою дзвіницею становила найвеличавійші будинки в селї) — отже той найстарший чоловік запамятав, що Долїшний і Горішний кут лиш раз були посвоячили ся. Весїлє обходили тогди цїлих три недїлї а бійка була така, що кров лила ся як вино а вино як

чих. — П. Міністер внутрішних справ покликав ц. к. комісаря повітового Стан. Зимного до служби в ц. к. Міністерстві внутрішних справ.

— Є. ціс. і корол. Вис. Архикнязь Леопольд Сальватор приїде до Львова в неділю о годині 8-ій рано.

— Є. Е. Маршалок краєвий кн. Евст. Сангушко повернув вчера вечером до Львова.

— Презенту на опорожнену греко-кат. парохію цісарского надання в Білих Ославах надало ц. к. Намістництво о. Ів. Партицкому, дотеперішному парохови в Торговици.

— Приватні доценти. Є. Е. Управитель Міністерства просьвіти затвердив ухвалу колєґії професорів, щоби допустити дра Володим. Мильковича на приватного доцента всесьвітної істориї середних і нових віків в черновецкім університеті та ухвалу колєґії професорів фільософічного виділу львівского університету, котрою узнає ся важність одержаного дром Алекс. Колессою позволеня викладати руский язик і літературу в університеті черновецкім також і на університет львівский.

— Холєра. В Тернополи занедужала на холеру дня 19 с. м. одна особа, одна умерла, а одна виздоровіла; остає в лїченю пять осіб. — В громадах тернопільского повіта: в Буцневі занедужала одна особа, дві померли, недужих ніяких нема; в Березовици лишив ся один недужий; в Острові занедужали дві особи; в Згробели занедужали і померли дві особи.— В Збаражи лишив ся в лїкарскій опіці один недужий.

— Смерть під колесами поїзду шукав і найшов дня 19 с. м. бідний 50-лїтний господар з Гаїв великих під Тернополем. Нужда і розпука по утраті жінки мала єго пхнути на дорогу самоубийства. Вчера о 7-ій годині рано найдено єго трупа страшно порозриваного. Ліва рука лежала осібно, права нога і рука осібно, а решту тїла потягнула машина о яких 30 метрів дальше.

— О убийство сина відбула ся вчера карна розправа против Олекси Юсьова війта в Дроздовичах. Справа була така: Олекса мав 20-лїтного дурноватого сина Стефана. Одного разу украв Стефан сусідці Паранці пять яєць. Паранька прийшла з жалобою до війта, котрий обиджений і розжалоблений за встид, який єму зробив син, ударив єго в гнїві в лице так нещасливо, що той по кількох годинах номер. Судиї присяжні увільнили Олексу від вини.

— Львівскі злодії не перебирають в средствах і виналазять що раз то инші способи крадежи. І так н. пр. від кількох днїв крутить ся по домах якийсь молодий порядно одїтий хлопець, оповідає всюди свою сумну сирітску долю і просить о який такий даток, аби міг скінчити науки. По кождих відвідинах того „ученика" гинуть з комнати різні річи і до поліциї вийшло вже кілька донесень. Доси не удало ся того злодія зловити. — Передвчера в полудне украдено з робітнї уміщеної в почтовім будинку ковальске ковало. Злодій привів з собою двигаря і в білий день, в очах почтової служби велів єму винести ковало з робітнї. — Також войскові касарні не безпечні перед злодіями. Онегди в ночи двох злочинців вирізало дияментом шибу в касарни при ул. Пелчиньскій і витягало спокійно довгою жердкою одїня вояків з комнати. Один з вояків збудив ся, а на єго крик утїкли злодії та погубили по дорозї крадені річи.

— Також причина до самоубийства. Якийсь Ґіо, француский фабрикант в місті Френе жалував ся від довшого часу на посередні податки, які мусів платити державі. Одержавши недавно нові рахунки і візваня, обчислив всьо, що до тої пори коштували єго податки, а коли пересьвідчив ся, що заплатив вже 60.000 франків міністерству скарбу, попав в таку розпуку, що поїхав до Парижа, удав ся просто з двірця до міністерства і тут з великим гнївом почав оповідати свій клопіт одному урядникови. Урядник очевидно відповів, що всї податки, які Ґіо заплатив, були приписані правом і єму не стала ся нїяка кривда. Почувши таку відповідь, фабрикант добув з кишенї револьвер. Урядник, боячи ся нападу на себе утїк до другої комнати і звідтам почув по хвили чотири вистріли. Надбігли возні і найшли Ґіота на земли без руху — майже неушкодженого, бо лише одна куля легко скалїчила шкіру на голові, други три застрягли в стінї. Конець того самоубийчого замаху буде такий, що фабрикант крім належних податків заплатить ще 16 франків карн за недозволене ношене оружия.

— Облава на медведів. В околици Жабйого появили ся послїдними часами в дуже великім числї медведї і робили богато шкоди, забираючи худобу таки в очах пастухів. Щоби охоронити ся від сего нешастя, зарядив властитель Криворівнї п. Пшибиславский облаву, а до участи запросив і Гуцулів з їх старими але випробованими рушницями-капслївками. Лови удали ся дуже красно. Скоро лише рушила нагінка, на одного з Гуцулів вийшла медведиця з двома молодими. Стрілець положив єї трупом від одного стрілу, а молоді утекли. В кілька хвиль пізнїйше на иншого Гуцула надбігла знов медведиця з двома молодими. Але й та впала від цїльного стрілу в серце, а молоді утекли. Небезпечну пригоду мав третий Гуцул. Вийшов на него великий самець, та побачивши чоловіка, станув. Леґин стрілив цїльно, бо в сам лоб, але „вуйко" твердий на житє, а куля сплощила ся на кости чоловій. Медвідь потряс головою, станув на задні ноги, а передними бючи о дерева, ішов лютий на стрільця, котрий в своїй поєдинцї не мав вже набою. В сїй хвили з боку надбіг инший Гуцул та стрілив. Куля застрягла в коморі, звір впав з страшним риком, але ще жив, тачав ся, рвав землю та хотїв встати. Тимчасом надійшла нагінка і дала до него рівночасно кільканайцять стрілів, котрі і положили трупом короля наших борів. По так удачній облаві, околичні селяни набрали великої охоти і в кількох слїдуючих днях на засїдках в різних місцях убили ще чотири медведї, переважно молоді.

— Дики появили ся в великій силї в Калущинї, особливо в околицях сїл Небилова, Перегиньска, Сливок і Ясеня. Люди в день коло роботи, а в ночи пильнують то вівса то бульби. Але тяжко обігнати ся, бо нїхто не стріляє, а дики криків і галасованя людий зовсім не боять ся.

— О цікавім поліцийнім розказї доносить ґазета „Новоросийский Телеграф": Якийсь поліцийний старшина Василїєв видав до підвластного єму официра такий приказ: „З причини, що поліция устроїла собі на сегоднїшний вечер затьміне місяця, то маєте ви, разом з чотирма жандармами повнити службу і дбати про поліцийний порядок".

Телеграми.

Відень 21 вересня. Є. Вел. Цїсар виїхав вчера вечером на маневри на Угорщину, насамперед до Зенти.

Відень 21 вересня. Wiener Ztg. оголосила оповіщене міністерства краєвої оборони і міністерства фінансів, після котрого громади Городенка і Снятин втягнені до семої а Надвірна до осьмої кляси войсково-чиншових кляс.

Рим 21 вересня. При дуже красній погодї відбуло ся тут вчера відкрите памятника Ґарібальдїого, пропамятного стовпа і таблицї на згадку занятя Риму 20 вересня 1870. Ген. Кадорна, котрий тогди був командантом армії, дістав від короля ордер Анунцияти.

Надіслане.

кров, бо в Яношгальмі було і сего і тої подостатком.

Як же не мав Горішний кут веселити ся, коли побачив, як зганьбив себе найкрасший паробок з Долішного кута, котрому що до краси, сили і богатства не було пари в цїлім повітї, ба — як говорив єго батько — в цїлім комітатї, а може й в цїлім краю — а єго мати, коли-б була жила, була-б сказала, що й на цїлім сьвітї.

Одна жінка з Долішного кута, а друга з Горішного вже й робили тим одна другій притики.

Тота з Горішного кута казала:

— Волосє у циганьских дівчат міцне.

А друга з Долішного кута їй на то:

— Певно, що міцне! Ще й перевернете ся через него.

— То би ще нїчого — відповіла тота з Горішного кута; — але оно тягне сильного паробка з кізла і привязує єго до доньки Тютю Кати.

— В Горішнім кутї не найдуть ся ножиці, що розтяли би то волосє — відповіла тота з Долішного кута з притиком.

— То покаже ся — відтяла ся тота з Горішного кута.

Коли Євка злазила з кізла, то й Тютю Ката, єї рідна мати, аж рот отворила з дива, що такої великої чести доступила єї донька. А Євка здоймаючи коробку з карити і взявши кінчик хустки в уста, вимовила невиразно кілька слів, з котрих однакож Юра виросумів найкрасшу подяку для себе. Відтак взяла тоту коробку на плече і побігла з нею до громадскої канцелярії напротив, а Юра тимчасом навернув кіньми з великим шумом, так, що й старі люди й дїти, свинї і пси аж порозскакували ся. Сам пан інжинір вже знав, що стало ся, та й писар громадский і комісарі всї разом довідали ся та кождий по свому причепив хорошій циганочцї якусь латку. Від дверий громадскої канцелярії, аж до тої купи сливок, при котрій сиділа єї мати, було лиш кілька кроків, але за коротку дорогу Євка більше утомила ся, як за цїлу дорогу в Ґечер аж до того місця, де сїла на козел ґрафской карити. Змучена сїла собі коло купи сливок, коли тяжку коробку віддала в громадскій канцеляриї.

Але то, що єї підоймали на сьміх, не конче єї болїло. Якесь не бувале доси чувство розійшлось по єї молодім тїлї і она стягнувши червону хустку на паленїюче лице, розплакала ся рісними сльозами, теплими як лїтний дощик.

Вдовиця Тютю вдарилась товстими руками по полах, що аж лоскіт пішов і дрібняки забреніли у великій кишени. Щоби єї доньці аж до плачу доскулити! Тоті дураки! Завидують їй може того щастя? Що за щастє? Нехай той уважає ся щасливим, хто подивить ся на єї дитину! Прецї сам примас чабацкої банди мав на ню око!

І она стала ганьбити цїле село почавши від начальника аж до крамаря, з дзвінком в своїм краму, що стояв тепер в дверях і сьміяв ся із старої циганки, котра на всїх „чорного дїдька" насилала.

А она кляла, на чім сьвіт стоїть та говорила таке, що аж не хочу повтаряти. Злість і огірчене наповняли велику грудь грубої жінки. В злости зсунула собі чорну шовкову густку на голові на бік, так що сиве волосє звисало їй грубими кудлами; відтак на потїху тим, що дивили ся, нахилила ся стогнаючи до своєї доньки, поклала єї головку собі на колїна, стала єї гладити і охриплим голосом приспівувати якісь поганьскі псальми, котрих нї слів нї мельодиї нїхто не розумів, зовсїм так, як коли-б дівчина померла, а она по нїй заводила. Бо цигани так само як жиди і всї переслїдовані раси виявляють свій смуток, свій гнїв або веселість зараз найсильнїйшим виразом.

(Конець буде.)

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.